

падиж на колѣнѣ прѣдъ неѣж, хванж ѣж за двѣ-тѣ рѣцѣ конто и цѣлуваше страстно.

— Припозна ли ся ? Ама, на ли приличамъ на графинѣжтѣ ? казва му смѣяшець ся Елена, вѣрната слугыня на графинѣжтѣ.

— Имашь същыйтѣ неинѣ гласъ, и съж ѣжгъ растъ, казва ѣ Волскый нѣкакъ позасраменѣ и вече правѣ.

— Може ; защото сме млѣчны сестры.

— Кждѣ е Графинята ?

— Графинята тя чака тука. Ела подирѣ ми, но безѣ шумѣ.

— Какъ могж да тя наградѣж за тѣзи ти услугѣ ? думаше Волскый на слугынѣжтѣ въ пѣтьтѣ.

— Пѣмамъ нуждѣ отѣ нищо, казва му тя гордо ; защото графинята ми не отрича нищо. Прѣди четири години ся разболѣхъ и сега да съмъ умрѣла ако да не бѣ ты, защото цѣлы петнадесеть ноци ты не мигѣж да бди надѣ мене за да оздравячѣ, отѣ тогазѣ съмъ ѣж обыкнѣжлѣ тѣй, щото всичко съмъ готова да направѣж за неѣж.

И като го взе за рѣкж поведе го на назоркы прѣзѣ градинѣжтѣ и прѣзѣ